— obligarea BCE la prezentarea raportului complet al anchetei administrative interne, cu toate anexele acestuia, inclusiv a proceselor verbale ale ședințelor. În plus, obligarea BCE la prezentarea tuturor comunicărilor dintre echipa însărcinată cu ancheta și/sau persoana care a condus ancheta, și Comitetul executiv și/sau președintele BCE;

— citarea ca martor a fostului consilier pe probleme sociale al intimatei.

— obligarea intimatei la plata cheltuielilor suportate atât în procedura de recurs, cât și în procedura în primă instanță.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurenta invocă cinci motive.

1. Primul motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare, pe denaturarea elementelor din dosar, pe încălcarea principiului proporționalității, pe încălcarea articolului 20 din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 ([1]) și pe încălcarea dreptului la o cale de atac jurisdicțională efectivă. În această privință, recurenta apreciază că Tribunalul Funcției Publice a Uniunii Europene (denumit în continuare „TFP") a săvârșit o eroare de drept și că a încălcat dreptul său la apărare întrucât a considerat că recurenta nu se putea întemeia pe obligația BCE de a respecta dreptul la apărare. Astfel, decizia de respingere a cererii sale de asistență i-a afectat grav interesele și, în plus, procedura a fost „inițiată" împotriva recurentei în sensul jurisprudenței (Hotărârea Comisia/Lisrestal). Întrucât recurenta nu a putut lua cunoștință de dosar, ea nu a fost în măsură nici să își apere în mod satisfăcător drepturile cu privire la actele de procedură în fața instanței europene, astfel încât dreptul său la o protecție jurisdicțională efectivă a fost de asemenea încălcat.

2. Al doilea motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului la o cale de atac jurisdicțională efectivă și pe încălcarea obligației de motivare a instanței. În această privință, recurenta a solicitat TFP să oblige BCE să prezinte, în conformitate cu articolul 55 din Regulamentul de procedură al TFP, documentele anchetei, inclusiv anexele la raportul de anchetă și procesele-verbale ale ședințelor. Hotărârea atacată a refuzat să ia aceste măsuri de organizare a procedurii, încălcând dreptul recurentei la o cale de atac jurisdicțională efectivă și obligația de motivare a instanței.

3. Al treilea motiv este întemeiat pe încălcarea mandatului de către comisia de anchetă și pe încălcarea obligației sale de asistență, întrucât constatările rezultate din cele două reexaminări (și anume ancheta și aprecierea TFP) sunt foarte limitate, din moment ce demonstrează numai existența unor colegi care au prezentat aprecieri negative cu privire la recurentă și la activitatea sa. Or, aceasta nu corespundea obiectivului cererii sale de asistență — și, în consecință, mandatului comisiei de anchetă — care consta în special în evaluarea constatărilor privind afirmațiile negative la adresa recurentei. În plus, hotărârea atacată nu ia în considerare caracterul injust al situației, și anume faptul că recurenta nu a fost informată cu privire la afirmațiile negative prezentate, astfel încât ea s-a aflat într-o situație de neputință în care, în ceea ce privește atingerea adusă reputației sale, nu s-a putut apăra.

4. Al patrulea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 6 alineatul (5) din Circulara Administrativă 1/2006 a Comitetului executiv al BCE din 21 martie 2006 privind anchetele administrative interne, întrucât hotărârea atacată a considerat în mod greșit că raportul de anchetă însoțit de întregul dosar trebuia comunicat numai persoanei care a condus ancheta.

5. Al cincilea motiv este întemeiat pe o eroare vădită de apreciere și pe o încălcare a obligației de motivare a instanței, întrucât definirea erorii vădite de apreciere formulate în hotărârea atacată nu este în conformitate cu jurisprudența Tribunalului. De asemenea, hotărârea atacată este greșită în ceea ce privește controlul unei erori vădite de apreciere.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 30, p. 142)

Acțiune introdusă la 22 februarie 2013 — Dennekamp/Parlamentul European

(Cauza T-115/13)

(2013/C 114/66)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamant: Gert-Jan Dennekamp (Giethoorn, Țările de Jos) (reprezentant: O. Brouwer și T. Oeyen, avocați)

Pârât: Parlamentul European

Concluziile

Reclamantul solicită Tribunalului:

— Anularea Deciziei Parlamentului European din 11 decembrie 2012 prin care se refuză accesul la (i) toate documentele care indică actualii membri ai Parlamentului European (denumiți în continuare „membrii PE") care sunt afiliați la sistemul de pensii suplimentare, (ii) o listă cu numele membrilor PE care erau membri ai sistemului de pensii suplimentare după septembrie 2005 și (iii) o listă a numelor actualilor membri ai sistemului de pensii suplimentare pentru care Parlamentul European plătește o contribuție lunară. Această decizie a fost comunicată reclamantului la 12 decembrie 2012 într-o scrisoare având referința A (2012) 13180 și

— obligarea Parlamentului European la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamant în temeiul articolului 87 din Regulamentul de procedură al Tribunalului și a cheltuielilor de judecată efectuate de orice parte intervenientă.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii formulate, reclamantul invocă două motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe o încălcare a articolelor 11 și 42 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta"); eroare de drept în cadrul aplicării articolului 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 ([1]) în coroborare cu articolul 8 litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 ([2]), întrucât decizia atacată restrânge în mod nelegal domeniul de aplicare al dreptului de a primi și de a transmite informații cuprins în articolul 11 din cartă și dreptul de acces la documente oficiale cuprins în articolul 42 din cartă, efectuând o aplicare eronată a articolului 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 în coroborare cu articolul 8 litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 prin aceea că:

   — în primul rând, Parlamentul European a săvârșit o eroare considerând că reclamantul nu a invocat motive precise și legitime atunci când a arătat necesitatea transmiterii datelor cu caracter personal incluse in documentele solicitate;

   — în al doilea rând, Parlamentul European a considerat în mod greșit că informațiile privind afilierea la sistemul complementar de pensii intră în sfera privată a membrilor PE respectivi și

   — în al treilea rând, Parlamentul European a săvârșit o eroare de drept considerând că interesul legitim al membrilor PE prevalează asupra necesității de transmitere a datelor.

2. Al doilea motiv, prin care se susține că Parlamentul European, ca urmare a erorilor de drept săvârșite, nu și-a îndeplinit obligația de a motiva decizia atacată în mod suficient și corespunzător, încălcând astfel obligația de motivare în temeiul articolului 296 TFUE.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 30, p. 142).

Acțiune introdusă la 4 martie 2013 — Italia/Comisia

(Cauza T-125/13)

(2013/C 114/67)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Republica Italiană (reprezentanți: G. Palmieri și S. Fiorentino, avvocati dello Stato)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea Deciziei C(2012) 9448 final a Comisiei Europene din 19 decembrie 2012, notificată la 20 decembrie 2012, privind injecțiile de capital efectuate de societatea SEA S.p.A. în favoarea SEA Handling SpA;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În prezenta cauză, statul reclamant atacă decizia Comisiei Europene prin care măsurile instituite de SEA SpA, concesionara administrării aeroporturilor Milano Malpensa și Milano Linate în favoarea filialei SEA Handling SpA, însărcinată cu administrarea serviciilor de asistență la sol din aceleași aeroporturi — măsuri constând în esență în aporturi repetate de capital până la acoperirea pierderilor de operare — au fost declarate ajutor de stat incompatibil cu piața internă.